

ΕΣΠΕΡΟΣ

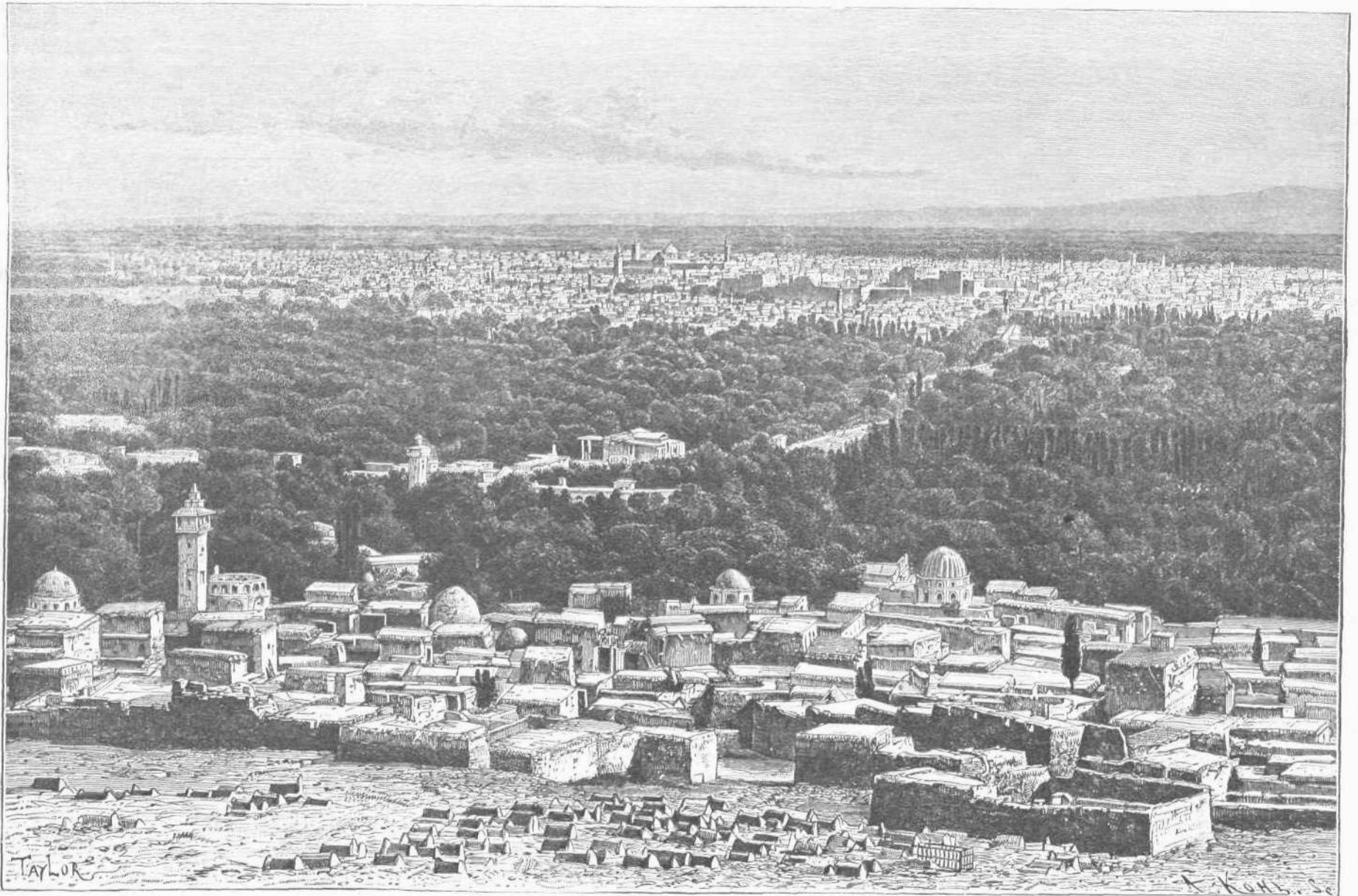
ΕΤΟΣ Η'.

Ἐκδίδεται
τῶν 1/13 καὶ 15/27
ἐκάστου μηνός.

◀ EN AΘΗΝΑΙΣ ▶

Τιμὴ ἑτησία προκληθ. δρ. 40
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ
πραγ. γρυσῶν 40

ΑΡ. 184

Ἡ πόλις Δαμασκός

ἐξάνη περίεργος ὁ τρόπος, δι' οὗ περιεργάζετο νὰ πληροφορηθῆ διὰ τίνων κυρίαν προσδιώριζον τὸ κόσμημα καὶ πρὸ πάντων ἡ ποικιλία δι' ἧς ἐξήταζε τὸν θαλαμηπόλον μου, πότε καὶ κατὰ ποίαν ὥραν συνεθίζω νὰ ἐπισκέπτομαι τὴν κυρίαν ταύτην. Πρὸ πολλοῦ ἐγνώριζον ὅτι τὰ δυστυχῆ θύματα τοῦ φονέως ἔφερον ἅπαντα τὴν αὐτὴν πληγὴν καὶ ἤμην βέβαιος ὅτι δι' ἑνὸς μόνου κτύπου ἐφόνευεν ἡ γεγυμνασμένη αὕτη χεὶρ. Λοιπὸν ἐσκέφθην, ὅτι, ἐὰν ἀπετύγγανεν ἡ πρώτη ἀπόπειρα, ἡ πάλιν ἤθελε κατασταθῆ ἴση μετὰ ταῦτα, καὶ οὕτω μετεχειρίσθην προφυλακτικόν τι μέτρον τὸσον ἀπλοῦν, ὥστε εἶμαι εἰς ἀπορίαν, πῶς καὶ ἄλλοι δὲν ἐσυλλογίσθησαν πρὸ πολλοῦ νὰ πράξωσι τὸ αὐτό, ἵνα σωθῶσιν ἐκ τοῦ τρομέρου δολοφόνου. Ἐπεὶ πάντοτε ὑπὸ τὰ ἐνδύματά μου ἔλαφρον αἰθροῦν θωρακὰ καὶ μολον-ὄτι ὁ Καρδιλλικὸς μὲ ἐκράτει διὰ γυγνυέντου δυνάμειος, ὁ κτύπος εἶ καὶ ἀσφαλὴς, ἀπέτυγεν ἐπὶ τοῦ σιδήρου καὶ πᾶρα κατὰ ἐλευθερωθεὶς ἐκ τῶν χειρῶν του ἐστράφη καὶ ἐβύθηκα τὴν μάχαιράν μου εἰς τὸ στῆθος του.

— Πῶς, λοιπὸν ἐκράτησθε σιωπὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου; ἤρωτησεν ἡ Σκουδερχῆ. Πῶς δὲν καταγγεῖλατε τὴν πράξιν ταύτην εἰς τὴν εἰσαγγελίαν;

— Ἐπιτρέψατέ μοι, ἀπάντησεν ὁ Μισσάν, ἐπιτρέψατέ μοι Δεσποινίς, νὰ σᾶς κάμω τὴν παρατήρησιν, ὅτι μίκα τοιαύτη καταγγελία ἤθελεν ἴσως με περιπλέξῃ εἰς τὴν ἀποτρόπαιον δίκην, καὶ τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι λιαν δυσάριστον δι' ἐμέ. Ἄλλως τε ἤθελε ποτὲ πιστεύσει ὁ Λαριγγὴ εἰς τοὺς λόγους μου, ἐὰν παρίστων εἰς αὐτὸν τὸν τίμιον ἐκείνον Καρδιλλικόν, τὸν παρὰ πάντων ὑποδεικνυόμενον ὡς τύπον ἀρετῆς καὶ εὐσεβείας, δρᾶστην τῆς δολοφονίας ταύτης;

Τί ἤθελον γίνεαι ἐγὼ τότε ἐν τῷ ζῆφῳ τῆς δικαιοσύνης ἐστρέφετο ἐναντίον μου;

— Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἤθελεν εἶσθαι ποτὲ δυνατόν, ἀνεφώνησεν ἡ Σκουδερχῆ.

Ἡ κοινωνικὴ ἡμῶν θεία, ἡ εὐγενὴς καταγωγὴ τῆς οἰκογενείας ἡμῶν, ἡ . . .

— Ὡς ἀπάντησεν ὁ Μισσάν ἐνθουσιάζων ὀλίγον τὸν Δούκα τοῦ Λουξεμβούργου, ὅστις θέλων νὰ μάθῃ τὸ ὄροσκόπιόν του ἐπὶ τοῦ Λεσάζ καταγγεῖρη ὡς δηλητηριάζων καὶ ἐρίφθῃ εἰς τὴν Βαστίλλην.

Ὅχι, μὰ τὸν Ἅγιον Διονύσιον, οὐδὲ μίαν ὥραν τῆς ἐλευθερίας μου, οὐδὲ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου μου ἤθελεν ἐκθέσει εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ λυσσῶντος Λαριγγῆ, ὅστις εὐχάριστος ἤθελεν κόψει τὸν τράχηλον ὄλων ἡμῶν.

— Ἀλλὰ τότε, λέγει ἡ Σκουδερχῆ ἐπιθυμητὴ νὰ ἀναβῆ εἰς τὸ ἱκρίωμα ὁ ἄθως Βρυσῶν;

— Ἀθῶος! ἀπάντησεν ὁ Μισσάν. Ἀθῶον ὀνομάζετε Δεσποινίς τὸν συνταξίον τοῦ κακούργου Καρδιλλικῆ, τὸν βοηθῶντα αὐτὸν εἰς τὰς πράξεις του καὶ τὸν μισθῶν δίκαιον ἵνα θανατωθῆ; Ὅχι πράγματι οὗτος θέλει πείσει δικαίως καὶ ἡ ἐπιθυμία μου τοῦ νὰ σᾶς ἀποκαλύψω τὴν πλοκὴν τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἀξιοτίμος Δεσποινίς, προῦθῃ ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι χωρὶς νὰ με παραδώσετε εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Φλογεροῦ Δικαστηρίου, θέλετε ἐν τούτοις δυνῆθαι νὰ χρησιμοποιοῦσθε δι' ἑνὸς ἢ ἄλλου τρόπου τὸ μυστικὸν τοῦτο πρὸς δόξωσιν τοῦ πραττατευμένου σας.

Ἡ Σκουδερχῆ ἐνθουσιάζουσα ἐνδομύχως, ὅτι δι' ἀναμφισβητήτου τρόπου ἀπεκαλύπτετο ἡ ἀθώότης τοῦ Βρυσῶν, δὲν ὑπέκρυπεν εἰς τὸν δούκα οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἀφορῶν εἰς τὰ κακούργηματα τοῦ Καρδιλλικῆ παρεκαλοῦσα αὐτὸν νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὸν Δ' Ἀνδλιῆ.

Ἀμφοτέρω δὲ ἔμειναν σύμφωνοι οὕτω ὑπὸ τὴν μεγαλειεραν ἐγεμύθειαν ἤθελον ἐμπιστευθῆ τὰ πάντα εἰς τὸν δεινὸν αὐτὸν νομικόν, ἔδωκαν αὐτῷ ὅσας πληροφορίες ἐπιθύμει.

Τότε στραφείς οὗτος πρὸς τὸν δούκα Μισσάν ἐρωτᾷ αὐτὸν ἐὰν εἶναι πεπεισμένος ὅτι ὁ προσβαλὼν αὐτὸν ἦτο ὁ Καρδιλλικὸς καὶ ἂν ἠδύνατο νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν Ὀλιθιὲ Βρυσῶν ὡς τὸν ἐγεύραντα τὸ πτώμα αὐτοῦ.

— Οὐχὶ μόνον, ἀπάντησεν ὁ δούξ, ὑπὸ τὸ καθαρὸν φῶς τῆς σελήνης διέκρινα καλῶς τὸν χρυσοχρῶν, ἀλλὰ προσετί ἀνιγνώρισα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Λαριγγῆ τὴν μάχαιράν δι' ἧς τὸν εἶχον φονεύσει. Εἶναι αὕτη ἰδική μου καὶ ἦτον εὐκόλον νὰ τὴν ἀναγνωρίσω ἕνεκα τῆς λαμπρῆς ἐπιχειρηματικῆς λαβίδος. Προσέτι ἐν βῆμα μακρὰν αὐτοῦ ἱσχυόμενος κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην διέκρινα ἐπίσης κάλλιστα τὰ χαρακτῆριστικὰ τοῦ μέου, οὕτως ὁ πῖλος εἶχε πείσει ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ οὕτω δύνάμην κάλλιστα νὰ τὸν ἀναγνωρίσω καὶ τώρα.

Ὁ Δ' Ἀνδλιῆ, μείνας ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σκεπτικός, εἶπε μετὰ ταῦτα. Διὰ τῶν συνήθων μέσων εἶναι ἀδύνατον νὰ σωθῆ ὁ Ὀλιθιὲ ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς δικαιοσύνης, ἀφοῦ, μάλιστα ἕνεκα τῆς Μαγδαληνῆς δὲν θέλει νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν Καρδιλλικόν ὀνόμα καὶ ληστὴν.

Μεγάλῃ ὀφείλεια βεβαιῶς δὲν ἤθελε προκύψῃ ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης, διότι καὶ ἐπὶ τῆ ὑποθέσει ἀκόμη ὅτι ἐκαμνε γνωστὴν τὴν μυστικὴν ἐξοδὸν καὶ τὸ συσσωρευμένον κλοπιμαῖον θησαυρὸν, ποτὲ δὲν θέλει ἀποφύγει τὸν θάνατον, κατηγορούμενος ὡς συνταξίον τοῦ κακούργου διδασκάλου του, καὶ ἐπομένως δὲν ἤθελεν εἶσθαι δι' αὐτὸν περιπτώσις ἐλαφροῦς, καὶ ἂν ἀκόμη ὁ Δούξ Μισσάν κατήγγελλεν εἰς τοὺς δικαστὰς τὸ ἔγκλημα τοῦ χρυσοχόου.

Ἡ ἀναβολὴ εἶναι ἡ μόνη μας ἐλπίς καὶ ἰδοὺ τί πρῆπει νὰ γίνῃ.

Ὁ Δούξ Μισσάν, προσποιῶνται ὅτι ἐπισκέπτεται τὰς φυλακὰς, ἐκεῖ συναντᾷ τυχαίως τὸν Ὀλιθιὲ Βρυσῶν, καὶ ἀναγνωρίζει ἐκείνον ὅστις ἤγειρε τὸ πτώμα, σπεύδει πρὸς τὸν Λαριγγὴ καὶ λέγει. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἄγ. Ὀνωρίου εἶδον ἄνθρωπον φονεῦμενον, ἱσχυόμενος ἐγγύτατα πρὸς τὸν πεσόντα ὅτι ἄλλος τις πλησιάζας, ἀφοῦ προσεπάθησε διὰ παντοίων μέσων νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν, ἀπεπισθίεις παρέλαθε αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ ἀπέπληθον. Τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἀνεγνώρισα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ὀλιθιὲ Βρυσῶν.

Αὕτη ἡ μαρτυρία διδίδε ἀφορμὴν εἰς πλείστας ἄλλας ἀνακρίσεις καὶ εἰς ἐπικειλημένους ἀντιπαραστάσεις μετὰ τοῦ δούκου Μισσάν. Τοῦτο ἀρκεῖ ὅπως ἀναγκαῖα τὰ βασιανιστήρια καὶ μετὰ ταῦτα βλέπομεν τί θελομεν πράξει, καθότι μᾶς δίδεται κενὸς νὰ προστρέξωμεν καὶ εἰς τὸν Βασιλέα αὐτὸν, καὶ τότε μείνει εἰς τὴν ὑμετέραν ὀξύνειαν, Δεσποινίς, ὅπως ἐξαγάγῃτε τὴν λύσιν. ἐπὶ τὸ συμφερότερον, ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ φρονῶ καλόν, ἀπ' ἀρχῆς νὰ κάμει γνωστὰ τὰ πάντα

εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητά, ὥστε αἱ ἐξαμολογήσεις τοῦ Βρυσῶν νὰ λάθωσι σπουδαίαν ἐπιφύωσιν διὰ τῆς μαρτυρίας τοῦ δούκου Μισσάν ἢ ἀκόμη καὶ διὰ μυστικῆς τινος ἐρεύνης ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καρδιλλικῆ.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

Ο ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ

Γάλλος ποιητὴς καὶ πολιτικός

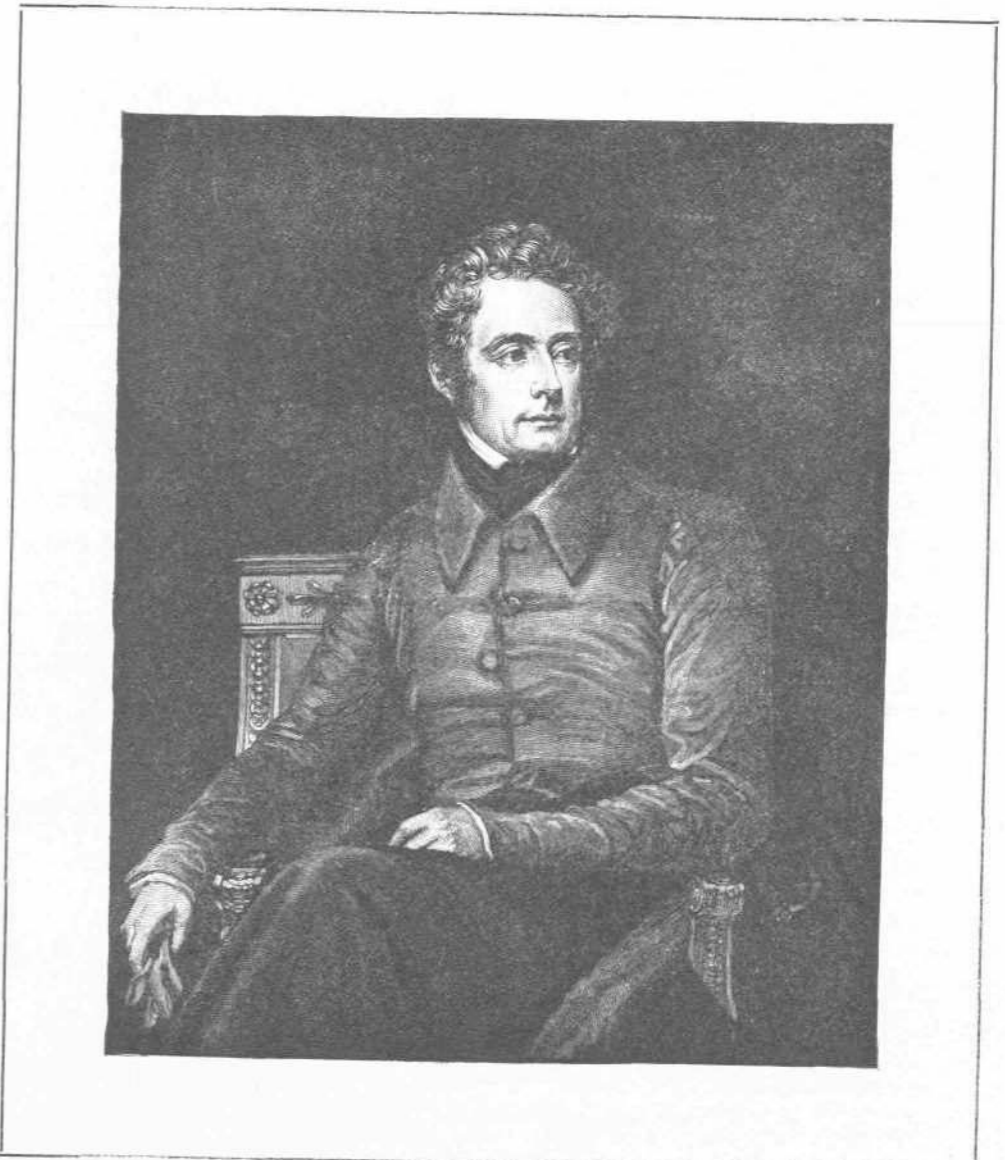
(μετὰ εἰκόνας)

Ὁ Ἄλφόντος Λαμαρτίνος ἐγεννήθη τῇ 21 Ὀκτωβρίου 1790 (πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν) ἐν Μιζὸν τῆς Γαλλίας. Ἀποπαιδείας τὰς σπουδὰς του ἐν τῇ Σιγλῇ τῶν Ἰησουϊτῶν ἐν Βαλλαί, ἤρξατο περιηγούμενος τὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, καὶ ἀπόλυτος μεγάλην κλίσην πρὸς τὴν ποίησιν, ἐπέδθη ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς αὐτήν. Αἱ ποιητικαὶ τοῦ Μελίτιου, ἐκδόθησαν ἐν Παρισίῳ τῷ 1820, ἐνεποίησαν μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ ἀνύψωσαν τὸν Λαμαρτίνον εἰς ὑψηλὴν βαθμίδα τῶν συγγερόνων ποιητῶν, ἐφείκεσαν δὲ καὶ τὴν προσοχὴν τοῦ βασιλέως, ὅστις διώρισεν αὐτὸν γραμματέα πρεσβείας ἐν Νεαπόλει καὶ Λονδίῳ, καὶ μετ' οὐ πολὺ πρεσβευτὴν παρὰ τῇ αὐτῇ τῆς Φλωρεντίας. Ὡς πρεσβευτὴς ἐνυμφεῖθη πλουσίαν Ἀγγλίδα, καὶ ἐκτοτε ἔζη μετὰ πολλῆς πολυτελείας καὶ ἀνέσεως.

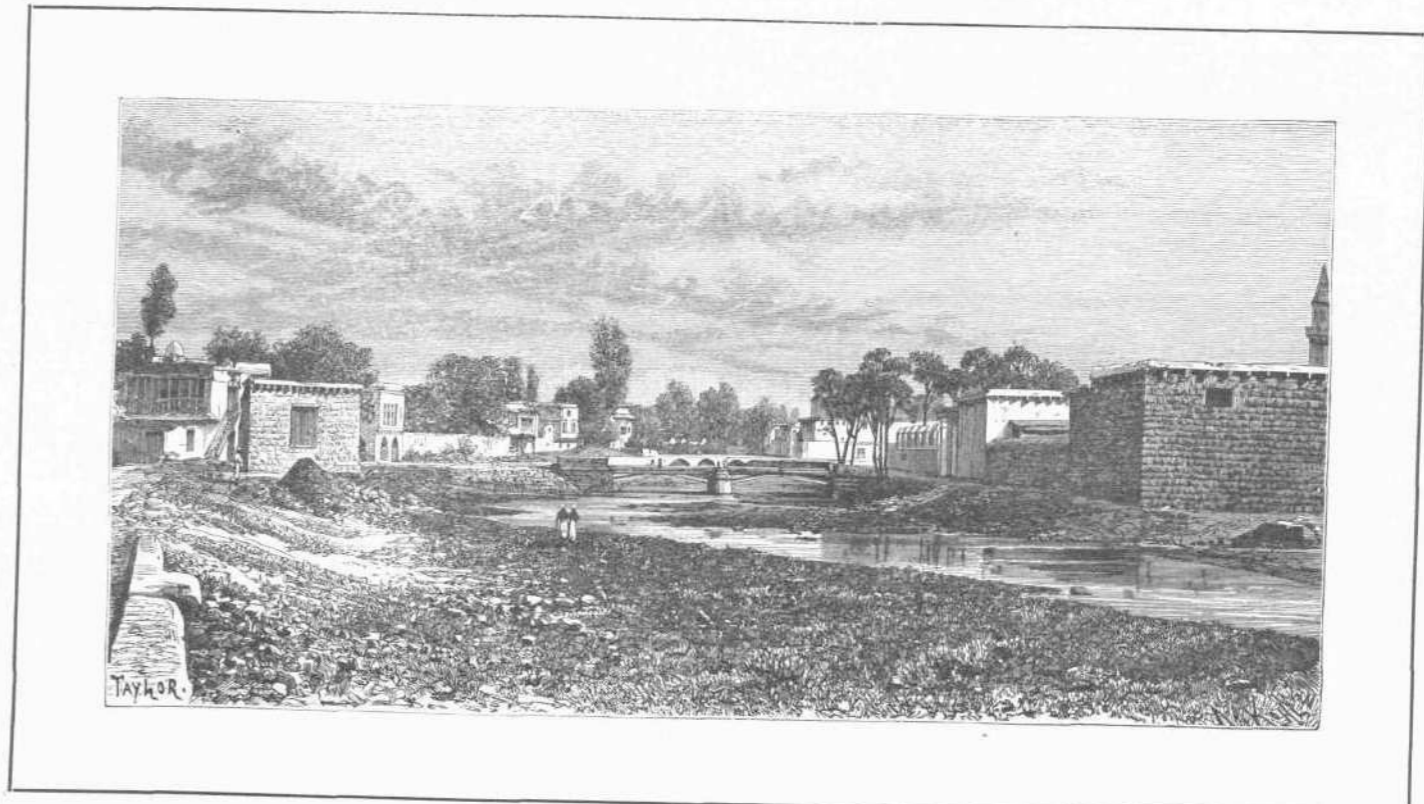
Μ' ὄλον τοῦτο δὲν ἠμέλησε καὶ τὴν προσφιλεῖ αὐτοῦ ποίησιν, καὶ ἐξέδωκε τὰς νέας «Ποιητικὰς μελέτας του» καὶ τὰς «Ποιητικὰς καὶ θρησκευτικὰς Ἀρμονίας» (τῷ 1828), αἰτινὲς ἤνοιξαν αὐτῷ (τῷ 1829) τὰς πόδας τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ἰουλιου (1830) ἀπολυθεὶς τῆς ὑπηρεσίας ἐπέχεισε μακρὰν περιήγησιν μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τῆς θυγατρὸς του κατὰ τὴν Ἀνατολὴν ἐπὶ πλοίου ἰδιοκτητοῦ καὶ πολυτελοῦς διεσκευασμένου. Καρπὸς δὲ τῆς περιηγήσεως ταύτης, ἦτις διήρκει δεκαεξὶ ὅλους μῆνας, ὑπῆρξε τὸ τετράτομον σύγγραμμά του «Περιήγησις ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν» (ἐν Παρισίῳ 1835).

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν του ἐξελέγη βουλευτὴς, καὶ ὡς τοιοῦτος διεκρίθη ὡς ῥήτωρ εὐχλωτός, οὐχὶ ὁμοῦ καὶ πολὺ ἐμβριθής, διότι ἡ ποιητικὴ του φλέψ διεφάνετο καὶ ἐν ταῖς ξηραῖς πολιτικαῖς ἀγορεύσειν αὐτοῦ. Βαθμηδὸν ἡ πολιτικὴ ἀπερρόφησεν αὐτὸν καὶ μέχρι τοῦ ἔτους 1848 διεκρίθη ὡς εἰς τῶν ἐπισημοτέρων ἀνδρῶν τοῦ γαλλικοῦ Κοινοβουλίου, λαθὼν μέγα μέρος εἰς τὰς συζητήσεις περὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος, καὶ τὸ περὶ καταργήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς κτλ. Κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα συνέγραψε τὴν ὀκτάτομον «Ἱστορίαν τῶν Γερουσιῶν» ἔργον τερντότατον εἰς τὴν ἀνάγκωσιν, οὐχὶ ὁμοῦ καὶ βασιζόμενον πάντοτε εἰς ἱστορικὴν ἀλήθειαν. Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1848 ἐγένετο μέλος τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως, ἱπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν, καὶ ὡς τοιοῦτος ἔχαιρε μεγάλης δημοτικότητος. Ἡ συμπάθειά του ὅμοι πρὸς τὸν ἄκρον

δημοκράτην Λεδρῦ-Ρο-λὲν ἔδωκεν εἰς τὴν δημοτικότητά του τὸ πρῶτον ῥάπισμα, καὶ μετὰ τὸ πραξικόπημα τοῦ Ναπολέοντος τῆς 2 Δεκεμβρίου 1851 ὁ Λαμαρτίνος ἀπόλασε πᾶν γόνητρον καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον, ἐξ οὗ δὲν ἐξῆλθε πλέον μέχρι τοῦ τῆν 1 Μαρτίου 1869 ἐπισυμβάντος θανάτου αὐτοῦ. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν δεκαοκτῶ τούτων ἐτῶν, ἔγραψε πολλὰ ἱστορίαν τῆς Τουρκίας, τὸν σύμβουλον τῶν λαῶν, ἱστορίαν τῆς φιλολογίας καὶ ἄλλα. Ὁλὰ τὰ ἔργα ταῦτα πυρετωδῶς καὶ ἐπιπολαίως γεγραμμένα δὲν συντέλεσαν πολὺ εἰς τὴν φιλολογικὴν φήμην του. Οἱ φίλοι του καὶ οἱ θαυμασταὶ του δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσωσι πῶς ὁ ἐξοχος οὗτος ἀνὴρ ἐξέδιδε συγγράμματα, ἀνάξια τοῦ καλῆμου του. Μετ' ὀλίγον τὸ μυστή-

Ἄλφόντος Λαμαρτίνος

Εἶσοδος εἰς τὴν Λαμαρκόν

ριον ἐγνώσθη ὁ Λαμαρτίνος διὰ τοῦ πολυτελοῦς βίου του εἶεν ἐντελῶς καταστραφῆ οικονομικῶς καὶ ἔγραψε πρὸς πορισμὸν μόνον τοῦ ἐπιούσιου ἄρτου. Τότε συνεστήθη ἐπιτροπὴ ἐν Γαλλίᾳ πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τοῦ πτωχοῦ ποιητοῦ καὶ πολιτικοῦ ἀνδρός. Καὶ διὰ τῶν συνδρομῶν τούτων, αἰτινὲς ἀνῆλθον εἰς πολλὰς χιλιάδας φράγκων, ἠδυνήθη ὁ σιμεδὸν ὀγδοηκοντούτης Λαμαρτίνος νὰ λάβῃ ἀναψυχὴν τινὰ τελευταίας τοῦ βίου του ἡμέρας. Ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασιν αὐτοῦ (τῷ 1871) ἐκθέτει μετὰ πολλῆς εὐκρινείας τὰ τοῦ μακροῦ καὶ πολυκυμάντου βίου αὐτοῦ.

ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ο ΣΙΑΔ ΑΡΩΔΟΣ (CHILDE HAROLD)

ΑΣΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Ἐξελληνισθὲν ὑπὸ Ο. Ι. Π.

(Συλέγμεα).

24

Ὅποια τότε σύγχυσις καὶ κίνησις καὶ βία!
Πῶς ἔρρεον τὰ δάκρυα, πῶς ἔτρεμον τὰ μέλη!
Ὀχρίασαν αἱ παρειαὶ αἱ μέχρι πρὸ ὀλίγου
Χρωματισμένα μετ' αἰδῶ διότι ἔπαινοντο.

25

Ὀρμητικοὶ ἀνέβαινον τοὺς ἵππους οἱ ἱππῶται,
Αἱ ἄμαξαι ἐσύροντο μετὰ τῶν τηλεβόλων,
Αἱ ἱλαὶ συνηθορίζοντο μετ' αὐτῶν καὶ τάχος
Κ' ἐλάμβανον τὰς τάξεις τῶν ἐκάστη προσηκόντως.

26

Ἄγρια τὸτ' ἡ μουσικὴ ἢ Σκωτικὴ ἤκουσθη,
Τὸν Λόχιελ ὁ θούριος, ὃν τοῦ Ἄλβιν οἱ λόφοι
Πολλὰκις πρὶν ἀντήχησαν πρὸς τὸν ἴππον τῶν Σαξῶνων.
Ὡ! εἰς τὸ βάθος τῆς νυκτὸς πῶς ὀ σκοπὸς ἐκείνου

27

Τῶν Ἀρδενοῶν τὰ πράσινα ἀνακινουῦνται φύλλα
Καὶ μετ' αὐτὴν ὁρῶντος τῆς νυκτὸς τὰς κεφαλὰς τῶν ῥαίνων,
Θρηνοῦντα ἂν ἢ ἄψυχος λυπείται ποτὲ φύσις,
Τοὺς σπεύδοντας ὑπὸ αὐτὰ εἰς θάνατον γενναίους.

28

Χθὲς τὸ πρωὶ τοὺς ἴδετε πλήρεις ζωῆς καὶ ῥώμης.
Χθὲς τὴν ἑσπέραν μετ' αἰσθητῶν ἐχόρευον ὥραιας.
Ἦ μέση νύξ ἐσήμανε τὸν ἥχον τοῦ πολέμου.
Τὰ τὰ ὅπλα ἢ αὐγὴ τοὺς εὖρε κ' ἡμέρα

29

Τὴν δόξαν τῶν ἐξήμεσαν καλλίτεροί μου βάρδοι.
Ἐγὼ ἐκ στίχων στέφανον δι' ἓνα μόνον πλέκω,
Ἐν μέρει μὲν ὡς συγγενὴ ἐν μέρει δὲ διότι
Κατὰ τὴν τὸν πατέρα του ἠδίκησα καὶ ἔτι,

30

Ἄχ! διὰ σὲ ἐθραύσθησαν καὶ τρυφερὰ καρδία
Καὶ δάκρυα ἐχύθησαν. Θὰ ἐσπεύδον τοιαῦτα
Κ' ἐγὼ ἐν καταξήρῳ δὲν ἦτον ἢ πηγὴ τῶν.
Ἄλλ' ὅταν ἐσταμάτησα ὑπὸ τὸ δένδρον, ὅπου

31

Ἐστράφη πρὸς σε, πρὸς πολλοὺς, πρὸς χιλιάδας τότε,
Ὡν ἕκαστος κατέφερε διὰ τῆς τελευτῆς του
Τραῦμα βαθύ, βαθύτατον εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς του,
Αἰ' οὐδ' ἢ λήθη ἐκείνων θὰ ἦτο εὐτυχία.

32

Πενθοῦμεν εἴτα, χεῖρομεν καὶ κλαίμεν γελῶντες.
Πολλὴν καιρὸν ξηραίνεται τὸ δένδρον, εἴτα πίπτει
Τὸ πλοῖον φεύγει μ' ἔορμενα ἀνεμοφαιωμένα
Τῆς στέγης αἱ πελώριοι δοκοὶ σαθραὶ ἀντέχουν

33

Ὅταν τὸ κάτοπτρον θρασυθῆ, τὴν ιδιότητά του
Ἀνὴν χάνει, ἀλλὰ πολλαπλὴν διατηρεῖ εἰς καθέ
Μικρὸν αὐτοῦ τεμάχιον, καὶ οὕτω χιλιάδας
Τὰ περίξ ἀντικείμενα ἀντανακλᾷ μετ' αὐτῶν

34

Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ μας ὑφίσταται ἐλπίς τις,
Ὡς δραστηριότης καὶ ζωὴ ἐντὸς θλητηρίου
Καὶ ὡς ἱκμάς ἐντὸς ῥιζῶν ἡδὴ ξηροῦ στελέγους.
Ὁ θάνατος εὐπροσδεκτός θὰ ἦτο πολλὰκις

35

Ὁ ψαυμοδὸς ἠρέθησε τὰ ἐτη τῆς ζωῆς μας.
Εἴν' ἀρετὰ, ἀλλὰ εἰς σὲ παρὰ πολλὰ βεβαίως
Ἐφάνθησαν, ὃ βατερωλὼ, ὃ πεδιὰς θανάτου,
Καὶ τόσα νέα σώματα ἐροφρησας προώρωσας.

36

Τ' ὄραϊον ἄστρον ἔδυσεν ἐνταῦθα τοῦ μεγίστου,
Οὐχὶ χειρίστου τῶν θνητῶν. Τὸ ἐξοχὸν τοῦ πνεῦμα
Μετ' ἴσης προσηλώνετο ἐντάσεως κ' ἰσχύος
Ἐπὶ τῶν πλείων σοφῶν καὶ εὐτέλων πραγμάτων.

37

Κατακτητὴς κ' αἰμαλώτος τῆς ὑδρογείου εἶσαι,
Ὡ Ναπολέον! Ἄντηξαι τὸ μέγα ὄνομά σου
Ἀνσοίωτον εἰπερ ποτε καὶ πλείων κινδυνώδες,
Τώρα ὅποτε παίρνειν κατήχησας τῆς φήμης.

38

Μ' ὑπεραιθρώποις ἄρετὰς τῷ ὄντι ἐπροκίσθης,
Ἀλλὰ καὶ μετ' εὐτέλειαν ἀνθρώπου ἀναξία.
Πότε ἐνίκας τοὺς στρατοὺς τοῦ κόσμου ὅλον μόνος,
Καὶ ποτὲ ἄφρονες αἰσχρῶς τῆς μάχης τὸ πῆδιον.

39

Τὴν συμφορὴν ὑπέμεινε ἢ σθεναρὰ ψυχὴ σου
Μ' ἐκείνην τὴν ἀδίδατον σιγὴν φιλοσοφίαν,
Ἦτις ἢ ἐκ φρονήσεως ἢ ὑπερηφανείας
Πηγάζονσα ὡς ἄψυχος πικραίνει τοὺς ἐχθροὺς μας

40

Καὶ τώρα φρονιμώτερος ἢ ἐν τῇ εὐτυχίᾳ,
Τὸν ἐκείνῳ σου ἀσφαλῆ ὡς ἐκ τῆς θέσεως σου
Νομίζων τὸτ' ἰδεῖσθαι, ἴσως οὐχὶ ἀδίκως,
Βαθεῖαν περιφρόνησιν πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

41

Ἐὰν πρὸς πύργον ὁμοίως νὰ ἴτασαι εἰμπόρεις
Αἰώνιος ἢ μόνος σου ἂν ἔπιπτες νὰ πέσις.
Τοιαύτῃ περιφρόνησις ἀκίνδυνος θὰ ἦτο.
Ἄλλ' εἰς τὸν θρόνον σ' ἔφερον ἢ γνώμη τῶν ἀνθρώπων

42

Ἄλλ' εἰς τὰς φύσεις τὰς θεομῆς ἢ ἀπραξία εἶπε
Μαρτύριον. Πῶρ κρύφιον τὰ στήθη των βιβρώσκει,
Καὶ πάντοτε ἀνάστατον ζητεῖ νὰ διασπάσῃ
Τὰ ὄραϊα των τὰ στενὰ καὶ νὰ πετάξῃ πέραν

43

Τοῦτο φλογίζει καὶ κινεῖ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι
Ἀκένετον ἐμβάλλοναι μακίαν εἰς τὰ πλῆθη.
Κατακτητὰς, πολιτικούς, θρησκευτικούς ἡρέτας
Καὶ συστημάτων ἰδρυτὰς καὶ ὄχιτορας καὶ ψάλλας,

44

Εἰν ἢ ζοὴ των κίνησις καὶ ἡ προή των λαίλων,
Ἐφ' ἧς ταχέως φέρονται καὶ τέλος καταπίπτουν.
Μ' ἄγῶνας καὶ παθήματα ἐξοικειοῦνται οὕτω,
Καὶ ἔμα αἱ ἡμέραι των ἄρχζον ν' ἀποκλίνουν

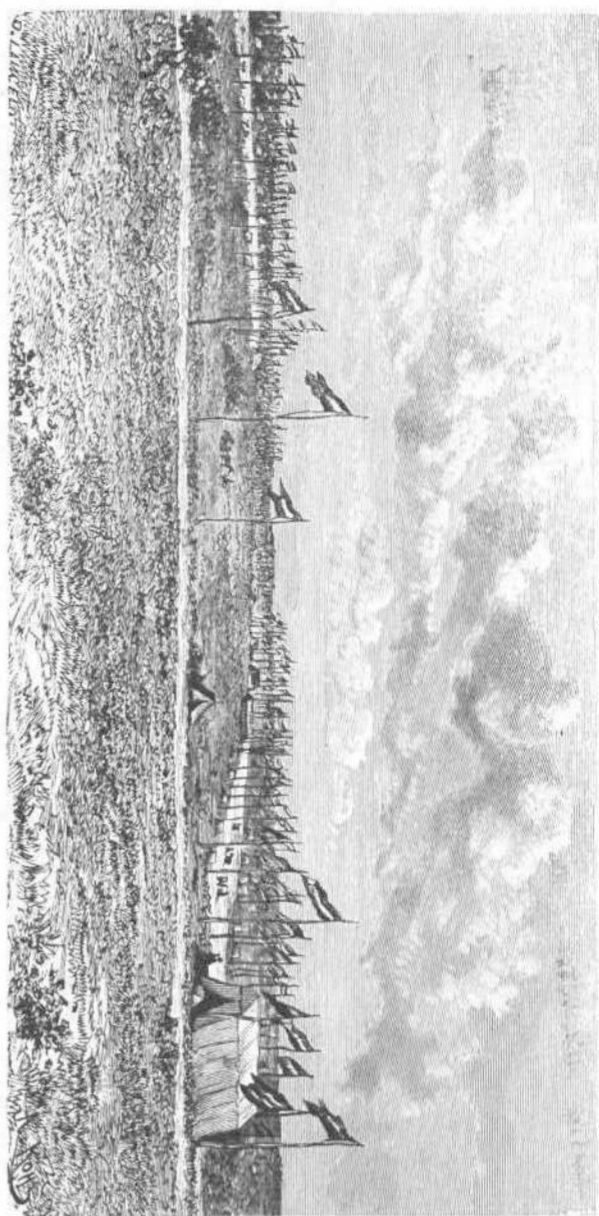
45

Ὁ ἀναβαίνων ὑψηλὰ βουνὰ εὖρῃσει τ' ἄκρα
Κεκαλυμμένα πάντοτε μετ' ἑφ' αὐτῶν καὶ χιόνιας.
Τὸ γένος τὸ ἀνθρώπων ὁ ὑποτάσσων πρέπει
Νὰ κύνῃ κάτω νὰ ἰδῇ τὸ ἀναβράζον μίσος.

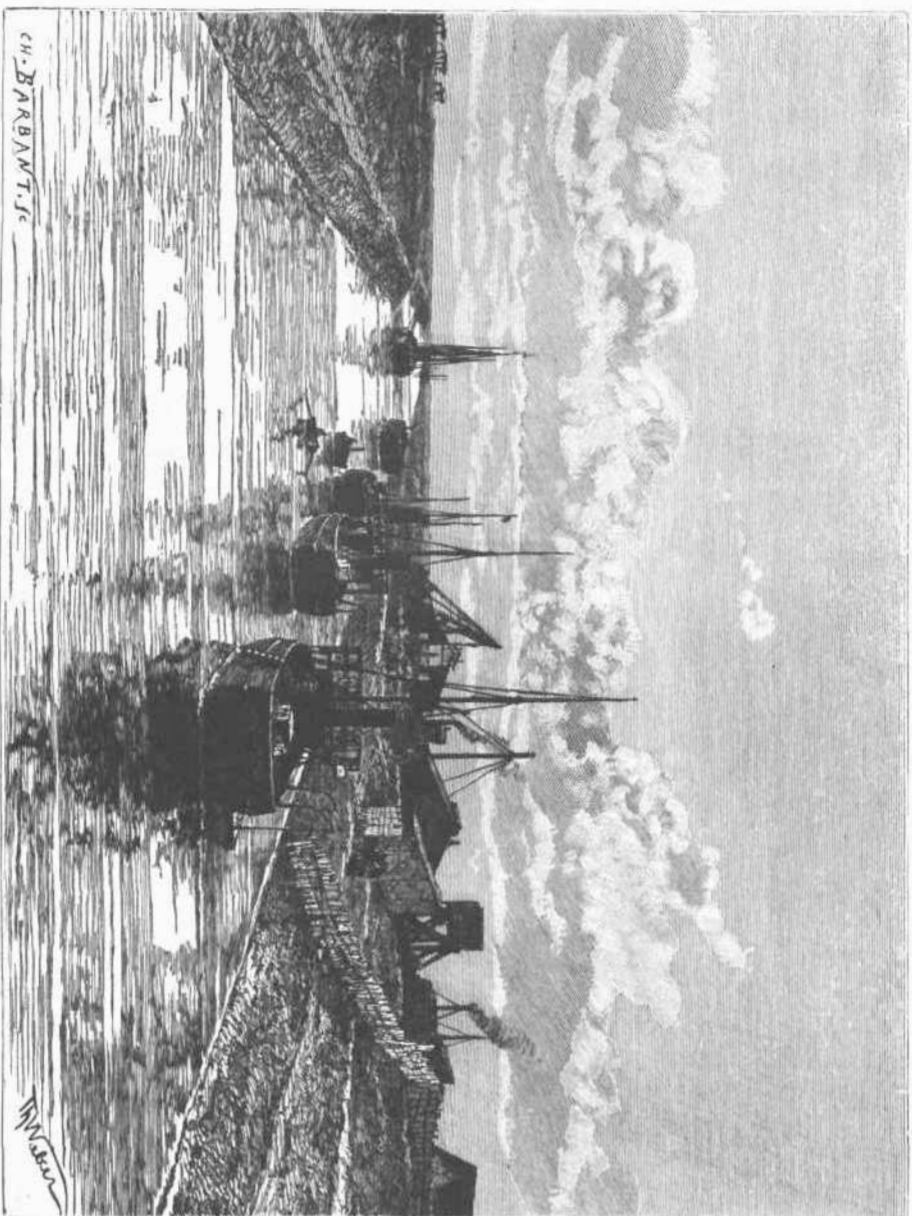
46

Ἀλλὰ μακρὴν ἀπὸ ἡμῶς αἱ σκέψεις αὐτὰ τώρα!
Τῆς ἀληθοῦς φρονήσεως τὰ τέκνα θ' ἀρνηθῶσαν
Εἰς τ' ἀγαθὰ τῆς φύσεως τῆς τρυφερῆς μητρὸς μας,
Ἐδῶ παρὰ τὰ εὐμορφα τοῦ Ἦνον ταῦτα χεῖλη.

(Ἐπειτα συνέχεται)

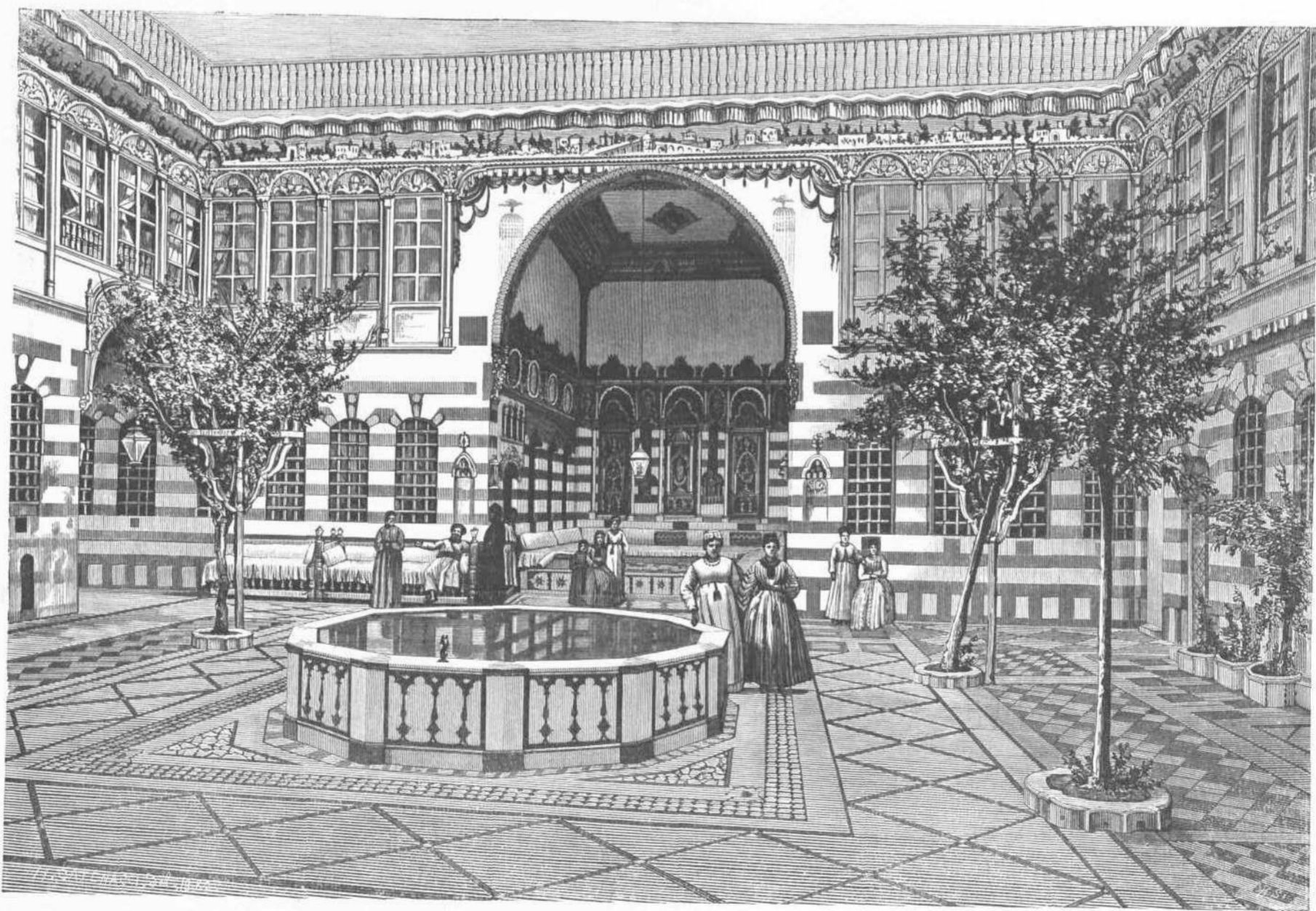
Ἰθύναις τῆς πόλεως Ἀθηνῶν

CH. BARBAULT. Sc.

W. G. W.

Ἡ θιάρα

Αὐτὴ οἰκία ἐν Λαμασκῷ

Ἡ διαμαρτυρήσεις εἶναι πάντοτε ἔργον ἀχάριστον καὶ ὅπως ἄσκοπον ἂν ὁ διαμαρτυρούμενος δὲν ἔχη καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἐμποδίσῃ τὸ πρᾶγμα, καθ' οὗ διαμαρτύρεται.

ΒΙΣΜΑΡΚ.

Ἡ ἀντιζηλεία εἶναι τὸ αἰσθημα τῆς κτήσεως, ἐν ᾧ ὁ φθόνος εἶναι τὸ ἐνστικτον τῆς κλοπῆς.

ΓΕΡΦΩ.

Ὁ χρόνος κρούει λύραν, εἰς τὸν ἦχον τῆς ὁποίας χορεύει ἐν κύκλῳ ἡ πενία κρατοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὴν ἐργασίαν, ἣτις πάλιν κρατεῖ ἐκ τῆς χειρὸς τὸν πλοῦτον, οὗτος δὲ τὴν πολυτέλειαν καὶ αὕτη τέλος τὴν πενίαν.

ΒΟΑΤΑΙΡΟΣ

Ἡ δειλία εἶναι σπανίως τὸ ἐλάττωμα ἀνοήτων ἀνθρώπων, καὶ ὅμως ἔχει τὸ ἔνδυμα τῆς ἀνοησίας.

ΡΟΥΣΣΩ.

Τὸ κοινόν, ὅπως καὶ οἱ ἡγεμόνες, αἱ γυναῖκες καὶ ὁ λαός, δὲν ἀγαπᾷ ν' ἀκούῃ τὴν ἀλήθειαν.

ΔΥΜΑΣ

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ

Ἄνιγμα 655.

Τῶν ἀγνωμόνων τέκνων μου
μήτηρ ἐγὼ ποιοῦσα,
Ἐνδύμ' αὐτοῖς ὡς καὶ τροφήν
εἰμὶ ἢ χορηγοῦσα,
Καὶ ταῦτα ἐξ ἀγάπης μου
εἰλικρινοῦς, ἀδόλου
Ἐκεῖνα πλὴν ἀχάριστα
δὲν σκέπτονται καθόλου,
Ὅτι πληθύνουν διαρκῶς
μὲ προσβολῶν πικρίας
Τὰ στήθη τῆς ἰδίας
μητρὸς τῶν καὶ τροφοῦ.
Ἐγὼ δι' αὐτὰ τὰ πάνδεινα
ὑφίσταμαι, κ' ἀφ' οὗ
Τοῖς ἡμῖν καὶ γενέτερα
Καὶ ἀδικῶν τῶν ἠδύμα,
Τοῖς γίνομαι καὶ μνημα

Ἄνιγμα 656.

Εἶμαι μικρὸς λαβύρινθος
κόσμου μικροῦ ἐπίσης.
Ὡς κατοικίαν μ' ἔδωκεν
ὄρους κλιτὴν ἢ φύσις,

Ὅπου πνοὴ ἀέρος
Εἰσέρχεται' ἐλευθέρως.
Ἐγὼ εἰμὶ ὁ σύμβουλος
τῶν μυστικῶν συνήθως,
Καὶ παρ' ἐμοῦ οὐδέποτε
τὰ ἐμαθε τὸ πλῆθος,
Χρυσίων καὶ ἀδάμαντες
νὰ μὲ κοσμοῦν ἂν τύχη,
Ἐμὲ πλὴν μάλλον τέρπονσι
τῆς μουσικῆς οἱ ἦχοι.

Ἄνιγμα 657.

Ἡγεμόν ἀνδρείος εἶμαι
ἐν τῷ μέσῳ τῆς Αὐλῆς μου,
Ἐχὼν πρόθεμα τὰ πλῆθη
εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς μου.
Ψάθινον τὸν θρόνον ἔχω,
εἶμαι πένης καὶ ἀλήτης,
Κ' εἶμ' ἐν τοῦτοις, θὰ πιστεύσῃς;
τῆς ἡμέρας ὁ προφήτης.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ προηγ. τεύχει ἀνιγμάτων.

Ἀνιγματος 652

Ἀνιγματος 653

Τὰ διοπτρα

Ὁ ἀνεμοδείκτης

Ἀνιγματος 654.

Φίλος-στρατός

Φιλόστρατος

ΕΣΠΕΡΟΣ

Σύγγραμμα περιοδικὸν ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνὸς μετὰ εἰκόνων ἐν Ἀθήναις.

Τιμὴ ἐτησία προπληρωτέα | Ἐν Ἑλλάδι δρ. 40
| Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 40 (χρ.)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑΙ

- α'. Ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ « Ἐσπέρου » ὁδὸς Ὀμήρου ἀρ. 8.
- β'. Ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖῳ Καρόλου Β λμπεργ ὁδὸς Ἐρμού.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τιμὴ καταχωρίσεως ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ, εἰς 4 στήλας
διηρημένη, 50 λεπτὰ τὸν στίχον.
Διεύθυνσις ΒΕΣΠΕΡΟΥ ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Ὀμήρου ἀριθ. 8.

Ἐν ταῖς διαφόροις πόλεσιν, ἐν αἷς ὑπάρχουσιν εἰδικοί ἀντιπρόσωποι τοῦ « Ἐσπέρου » αἱ ἐγγραφαὶ γίνονται παρ' αὐτοῖς, ἐν αἷς δὲ πόλεσι δὲν ὑπάρχουσι τοιοῦτοι, ἀποστέλλεται τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Διεύθυνσιν ἢ διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἢ διὰ συναλλαγμάτων ὀψεως ἢ καὶ γαλλικῶν, ἀγγλικῶν, ῥωσικῶν καὶ αὐστριακῶν χαρτονομισμάτων.

ΑΓΝΗΣ ΣΜΙΘ

ΒΛΕΜΜΑΤΑ
ΕΠΙ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΟΠΙΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ

Τρικυμία ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ - Πρώται ἐπιτυχεῖς ἐν Ἀθήναις - Ἐν Ἀθήναις - Τὸ Σούνιον καὶ ὁ Ὑμητός - Ὁ Μαγαθὸν καὶ ἡ Αἶγινα - Ὁ Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου καὶ ἡ Ἀκροκόρινθος - Αἱ Μυκῆναι καὶ ἡ Ἀργολικὴ πεδιάς - Ἐν Σπάρτῃ - Παρὰ τὸν Ταύγετον - Ἐπὶ τῆς Ἰθάκης - Τὸ Πάσχα ἐν μονῇ - Ἀπὸ τῆς μονῆς εἰς Κρέκι - Ἐν Ὀλυμπίᾳ - Ἀπὸ Ὀλυμπίας εἰς Μέγα Σπήλαιον - Ἐκδρομὴ εἰς τὴν Στύρα - Ἑλληνικὴ φιλοξενία - Ἀνοχόμενα - Θέελλα ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ. Ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ εἰς Κέρκυραν - Ἡ γλῶσσα καὶ χαρακτηριστῆ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων - Τρόπος τοῦ περιοδεῦν ἐν Συρίᾳ καὶ Ἑλλάδι.

Τὸ παρὸν βιβλίον, ἐκ 18 τυπογραφικῶν φύλλων εἰς σχῆμα μεγάλου 8ου συγκείμενον, καὶ περιέχον πολλὰ καλλιτεχνικὰ εἰκόνια καὶ χάρτην τῆς Ἑλλάδος, ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπὶ τούτῳ κατασκευασθέντα, ἐκδίδεται κομψῶς καὶ πολιτελῶς δεδεμένον.

Μετάφρασις I. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΥ

Τιμὴ Φράγκων 7.
ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ: ΤΥΠΟΙΣ Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΔΙΝΟΥ

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΑ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

Θεολογία τοῦ Σωκράτους. Τὸ περὶ προνοίας δόγμα.

Πραγματεία γαλλιστί συγγραμμένη

ΥΠΟ

Γοτσταδου Δ' Εἰχθαλ

Ἐξελληνισθεῖσα δὲ μετὰ προσθήκης ἐν παραρτήματι τῶν Ἀπομνημονευμάτων τοῦ Ξενοφώντος

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΒΑΛΕΤΤΑ

Τιμὴ Μάρκ. 6.

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ: 1884
W. DRUGULIN

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ

ΕΚΑΒΗ

μετὰ ψυχαγωγίας ἐξ ἰδιογράφου

ΛΑΜΠΡΟΥ ΤΟΥ ΦΩΤΙΑΔΟΥ

καὶ νεωτέρων ἐξηγητικῶν σχολίων
καὶ σημειώσεων

ΥΠΟ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Γ. ΔΟΣΙΟΥ Δ. Φ.

(Μετὰ εἰκόνας τοῦ Λάμπρου Φωτιάδου).

ΕΝ ΓΑΛΑΖΙΩ
1884